

Üç Öykü

J.D.
Salinger

Çeviren:
Eren İnan
Canpolat

e-Kitabın Kullanım Koşulları

© Eren İnan Canpolat

Bu eserin İngilizceden Türkçeye çevirisinden kaynaklanan telif hakları çevirmene aittir.

 Bu çeviri [Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/) lisansı ile yayımlanmıştır.

Bu demek oluyor ki:

- **Atıf:** Çeviriyi kullanırken eser sahibine atıfta bulunmalısınız.
- **Gayri Ticari:** Çeviriyi ticari amaçlarla kullanamazsınız.
- **Değişiklik:** Çeviri üzerinde herhangi bir değişiklik yapamazsınız.

Bu koşulları sağladığınız sürece ayrıca çevirmenden izin almanız gerekmez. Çeviriyi burada izin verilmeyen bir biçimde kullanmak isterseniz, çevirmenle iletişime geçmelisiniz.

Üç Öykü

J.D. Salinger

Çeviren: Eren İnan Canpolat

Kendi Yayınları

2014

Sürüm: 1

Üç Öykü

J.D. Salinger

Çeviren: Eren İnan Canpolat

Zorunlu Bir Açıklama

J.D. Salinger'ın daha önce yayımlanmamış üç öyküsü 27 Kasım 2013 tarihinde bir dosya paylaşım sitesi tarafından dolaşıma sokuldu. Salinger bu öyküleri yayımlamamakla kalmamış, bir tanesinin ("Bowling Toplarıyla Dolu Okyanus") yayımlanmasını ölümünden elli yıl sonrasına kadar yasaklamıştı. Öykülerin, yazarının rızası hilafına dolaşıma sokulması çok tartışıldı ve bundan sonra da tartışılmaya devam edeceğe benzer. Kimileri bunun yazara karşı bir saygısızlık olduğunu savlarken, kimileri artık hayatta olmayan ve öykülerin yayımlanmasından dolayı zarar görme ihtimali bulunmayan yazarın arzusunun o kadar da önemli olmadığını ileri sürüyor.

Bu tartışmaya taraf olmadan öyküleri Türkçeye çevirmek mümkün olabilir mi? Yine de çeviri faaliyetinin teknik boyutuna sığınarak şunu söylememize izin verin: İngilizcelerine artık kolaylıkla ulaşılabilen öykülerin Türkçede de ulaşılabilir olmasının kimseye bir zararının dokunmayacağını düşünüyoruz. Öyküleri okuyup okumamak, tartışmada saf tutup tutmamak sizin bileceğiniz iş. Okuru bu tartışma konusunda bilgilendirmek boynumuzun borcuydu; bundan sonrasını size bırakıyoruz.

Kendi Yayınları

Bovling Toplarıyla Dolu Okyanus

Ayakkabılarının ucu yukarı kıvrılırdı. Annem babama ya Kenneth'in ayakkabılarını ayağına göre büyük aldığını ya da, bir zahmet, birilerine çocuğun ayaklarında şekil bozukluğu olup olmadığını sormasını söylerdi. Ama bence ayakkabılarının ucunun kıvrılmasının nedeni, sürekli çimenlikte çömelip yetmiş-beş seksen paundluk^[1] gövdesini öne doğru eğerek bir şeylere bakması ya da bir şeyleri parmaklarıyla yoklamasıydı. Makosenlerinin bile uçları kıvrılırdı.

Soldan ayırıp ıslatmadan taradığı düz, bakır kızılı saçları anneme çekmişti. Asla şapka takmazdı ve onu çok uzaklardan bile ayırt edebilirdiniz. Bir öğleden sonra, golf kulübünde Helen Beebers ile oyuna başlayacaktım; çiviyle topu sert, kış kurallarına^[2] uygun toprağa batırıp vuruş duruşumu alacaktım ki, arkama dönsem kesinlikle Kenneth'i göreceğimi hissettim. Kendimden emin arkama döndüm. Altmış yard^[3] kadar uzakta, yüksek tel çitin ardında, bisiklete oturmuş bizi izliyordu. Saçları öyle kırmızıydı.

Solak birinci kaleci^[4] eldiveni kullanırdı. Eldivenin arkasına çini mürekkebiyle dizeler yazardı. Kendisi vurucu olmadığı zamanlarda ya da sahada dikkate değer bir şey olmadığı zamanlarda onları okumayı sevdiğini söylemişti. On bir yaşına geldiğinde evde şiir namına ne varsa okumuştı. En çok Blake ve Keats'i seviyordu, bir de Coleridge'in bazı şiirlerini; ama bir yıl öncesine kadar özenle yazılmış son kayıttan haberdar değildim -ki eldivenini düzenli olarak okurdum. Ben hâlâ Fort Dix'teyken^[5], o sırada askerde olmayan kardeşim Holden'dan bir mektup geldi; garajda vakit öldürürken Kenneth'in beyzbol eldivenini bulduğunu söylüyordu. Holden, eldivenin başparmağındaki dizeleri daha önce görmemişti ve acaba ne olduğunu biliyor muydum, diye bana yazmıştı. Brownig'in dizeleriydi "İstemem Ölüm gözlerimi bağlasın, sakınsın beni, Ya da sürünerek geçirsin beni öte yana usulca, istemem."^[6] Kalp hastalıklarının en ağırına sahip bir çocuk tarafından alıntılındıkları düşünülürse, pek de neşeli dizeler değildi.

Beyzbola deli oluyordu. Maç ayarlayamadığı zamanlarda, ona yüksek top atacak ben de ortalarda yoksam, saatlerce garaj çatısının eğimine bir beyzbol topu fırlatıp geri yuvarlanan topu yakalardı. Başlıca liglerdeki bütün oyuncuların vuruş ve saha istatistiklerini bilirdi. Ama benimle hiçbir maça gelmezdi. Bir kez, sekiz yaşındayken, geldi benimle ve Lou Gehrig'in iki kez strikeouts^[7] aldığını gördü. Gerçekten iyi bir oyuncunun strikeouts aldığını bir daha görmek istemediğini söyledi.

"Tekrar Edebiyata dönüyorum, bu şeyi kontrol edemiyorum."

Şiir kadar düzyazıyı da severdi, özellikle de kurmacayı. Günün herhangi bir saati odama gelir, kitaplığımdan bir kitap alıp, onunla odasına ya da verandaya seyirtirdi. Nadiren kafamı kaldırıp ne okuduğuna bakardım. O günlerde yazmaya çalışıyordum. Çok zor iş. Çok soluk benizli iş. Ama arada bir bakardım. Bir keresinde onu F. Scott Fitzgerald'ın Buruktur Gece'siyle çıkarken gördüm, bir başka zaman da bana Richard Hughes'ün Masum Seyahat'inin konusunu sordu. Söyledim, o da okudu; ama daha sonra ona ne düşündüğünü sorduğumda tek söylediği depremin, bir de başlardaki zenci elemanın fena olmadığı oldu. Başka bir gün de odamdan Henry James'in Yürek Burgusu'nu aldı. Bitirdikten sonra bir hafta evdeki kimseyle konuşmadı.

Ben idare ediyorum.

O sıkıntılı, çirkin Temmuz cumartesisinin her ayrıntısını hatırlıyorum ama.

Annemle babam, yazlık tiyatrodaki Kefenin Cebi Yok'un ilk matine performansını sahneliyorlardı. Yazlık tiyatro yapımlarının iki hırçın, rolünü abartıyla oynayan, sürekli terleyen oyuncusuydular ve kardeşlerimle ben nadiren onları izlemeye giderdik. Annem yazlık tiyatrolarda hepten başarısızdı. Onu izlerken, serin akşamlarda bile, Kenneth koltuğunda neredeyse yere inecek kadar sinerdi.

O cumartesi günü bütün sabah odamda çalışmışım, öğle yemeğimi bile orada yemişim ve ancak öğleden sonra, ilerleyen saatlerde alt kata inmişim. Üç buçuk sularında verandaya çıktığımda Cape Cod'un havası başımı döndürdü, sanki demi fazla kaçmış gibi. Ama az sonra gün gözüme gayet güzel göründü. Güneş, bütün çimenliği ısıtıyordu. Kenneth'e bakındım; çatlak hasır sandalyeye oturmuş kitap okuyordu; ayağını altına almış, ağırlığını ayağının üst kısmıyla dengeliyordu. Ağzı aralık okuyordu, benim veranda boyunca yürüyüp sandalyesinin karşısındaki korkuluğa oturduğumu duymadı. Sandalyesine ayakkabımın ucuyla vurdum. "Bırak okumayı, Mac," dedim. "Kitabı bırak. Beni eğlendir." Hemingway'in Güneş Yine Doğar'ını okuyordu.

Ben konuşunca havamda olmadığını fark edip kafasını kaldırarak gülümsedi. Bir beyefendiydi; on iki yaşında bir beyefendi; bütün hayatı boyunca bir beyefendiydi olmuştu.

"Yukarıda yalnızlıktan içim sıkılıyor." dedim. "Kötü bir meslek seçtim. Bir roman yazacak olursam herhalde bir koroya katılıp kitap bölümleri arasında toplantılara seğirtirim."

Bana, sormasını istediğimi bildiği şeyi sordu. "Vincent, yeni hikâyenin konusu ne?"

"Dinle, Kenneth, alay etmiyorum. Müthiş. Gerçekten," dedim, her ikimizi de ikna olmaya hazırlayarak. "Adı 'Bovlingci'. Karısı geceleri boks ya da hokey maçlarını radyodan dinlemesine izin vermeyen bir adamın hikâyesi. Maç izlemek yasak. Çok gürültülüymüş. Korkunç kadın. Adamın kovboy hikâyeleri okumasına da izin vermiyor. Zekâsını kötü etkilermiş. Bütün kovboy hikâye dergilerini çöpe atıyor." Kenneth'in yüzünü bir yazar gibi izledim. "Her çarşamba gecesi bu adam bovlince gidiyor. Her çarşamba gecesi, akşam

yemeğinden sonra, özel bowling topunu dolabın rafından indirip, özel, yuvarlak, kanvas çantasına koyuyor, eşine iyi geceler öpücüğü veriyor ve dışarı çıkıyor. Bu böyle sekiz sene devam ediyor. Sonunda ölüyor. Her pazartesi gecesi, eşi mezarlığa gidip mezarına glayöller bırakıyor. Bir keresinde, pazartesi yerine çarşamba gidiyor ve mezarda taze menekşeler görüyor. Onları oraya kimin koyduğunu bir türlü çıkaramıyor. Yaşlı bekçiye soruyor; adam 'Ha o mu, her çarşamba gelen bir kadın var. Eşi sanırım.'

"Eşi mi?' diye bir feryat koparıyor kadın. 'Onun eşi benim!' Ama yaşlı bekçinin kulakları ağır işitmektedir, çok ilgilenmez, Kadın eve gider. Gece geç saatlerde komşuları cam kırılma sesi duyarlar, ama hokey maçını izlemeyi bırakmazlar. Sabah, işe giderken, komşusu yan evin camlarından birinin kırık olduğunu görür; üstüne çiğ düşmüş bir bowling topu ön bahçede parıldamaktadır.

"Nasıl, beğendin mi?"

Ona hikayeyi anlattığım sürece gözlerini yüzümden ayırmamıştı.

"Of, Vincent," dedi. "Of, tanrım."

"Ne var? Gayet iyi bir hikâye."

"Biliyorum, çok güzel yazacaksın. Ama, of Vincent!"

Ona dedim ki "Bu, sana okuduğum son hikâye olacak Caulfield. Nesi varmış hikâyenin? Tam bir başyapıt. Birbiri ardına başyapıtlar yazıyorum. Tek bir kişiden bu kadar çok başyapıt okumadım hiç." Şaka yaptığımı biliyordu, ama yarım yamalak güldü, çünkü üzgün olduğumu biliyordu. Yarım yamalak bir gülüş istemiyordum. "Nesi var hikâyenin?" dedim. "Gıcık şey. Kırmızı kafa."

"Belki böyle bir olay gerçekleşmiş olabilir, Vincent. Ama olup olmadığını bilmiyorsun, öyle değil mi? Yani, uydurdun, öyle değil mi?"

"Tabii ki uydurdum! Böyle şeyler oluyor Kenneth."

"Tabii, Vincent! Sana inanıyorum! Şaka yapmıyorum, sana inanıyorum," dedi Kenneth. Ama madem bir şeyler uyduracaksın, neden iyi bir şeyler uydurmuyorsun? Anlıyor musun? Olumlu şeyler uydursan, diyorum yani. Olumlu şeyler de oluyor. Hem de çok. Üf, Vincent! İyi şeyler hakkında da yazıyor olabilirdin. İyi şeyler hakkında yazabilirdin, yani iyi insanlar hakkında falan. Üf, Vincent!" Parlayan gözlerle bana baktı -evet, parlayan gözlerle. Çocuğun gözleri parlayabiliyordu.

"Kenneth," dedim -ama dayak yediğimin de farkındaydım, "bu bowling topu olan adam iyi biri. Kötü bir yanı yok. İyi olmayan eşi."

"Tabii, biliyorum, ama -üf, Vincent! Adamın intikamını falan alıyorsun. Ne diye intikamını alıyorsun? Yani, Vincent. Adamın rahatı yerinde. Kadınla uğraşma. Eşiyle yani. Ne yaptığının farkında değil. Radyoyla kovboy hikâyelerinden falan söz ediyorum," dedi Kenneth. "Kadınla uğraşma, hı, Vincent? Tamam mı?"

Bir şey söylemedim.

"Ona o şeyi pencereden attırma. Bowling topunu. Hı, Vincent? Tamam mı?"

Başımı salladım, "Tamam," dedim.

Kalkıp mutfağa gittim ve bir şişe zencefilli gazoz içtim. Beni nakavt etti. Beni hep nakavt ederdi. Sonra yukarı çıktım ve hikâyeyi yırttım.

Aşağı gelip yeninden verandanın korkuluğuna oturdum ve onun kitap okuyuşunu izledim. Aniden bana baktı.

"Hadi arabayla Lassiter'ın yerine steamer^[8] içmeye gidelim," dedi.

"Tamam. Üstüne ceket falan almak ister misin?" Üstünde sadece çizgili bir tişört vardı ve kızıl saçlı insanlar güneşte nasıl yanarsa o da öyle yanmıştı.

"Hayır, böyle iyiyim." Ayağa kalkıp kitabını hasır sandalyeye bıraktı. "Hadi gidelim. Hemen," dedi.

Gömleğimin kıvrılmış kollarını açtım, çimenlik boyunca onu takip edip kenarda durdum, arabamı geri viteste garajdan çıkarışını izledim. Arabayı caddeye uzanan yola tamamen çıkarınca yanına gittim. Ben sürücü koltuğuna otururken sağa kaydı ve penceresini indirmeye başladı -bir önceki gece Helen Beebers'la olan randevumdan beri kapalıydı; Helen saçlarının uçuşmasından hoşlanmıyordu. Sonra Kenneth ön paneldeki düğmeye bastı ve arabanın kumaş tavanı benim el darbemin de yardımıyla işe koyulup koltuğun arkasında kayboldu.

Arabayı evle cadde arasındaki yoldan çıkarıp Caruck Bulvarı'na oradan da Caruck'un dışına, Okyanus'a sürdüm. Okyanus üzerinden Lassiter'ın yeri yaklaşık yedi mil uzaktaydı. İlk birkaç mil ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Güneş müthişti. Önce benim soluk ellerimde -daktilo mürekkebi bulaşmış, tırnakları yenmiş ellerimde- göründü; ama sonra Kenneth'in kızıl saçlarına vurdu ve orada karar kıldı ki bu gayet makuldü. Ona dedim ki "Şu göze uzaniver Doktor. Orada bir paket sigara bir de elli bin dolarlık bir fatura bulacaksın. Lassiter'ı koleje göndermeyi planlıyorum. Bana bir sigara ver."

Sigaraları verirken "Vincent, Helen'la evlenmelisin. Şaka yapmıyorum. Beklemekten çılgına dönmüş. Pek zeki sayılmaz ama bu iyi bir şey. Onunla çok tartışman gerekmez. İroni yaptığında da duyguları incinmez. Onu izleyip duruyorum. Senin neden bahsettiğini hiç anlamıyor. Bu çok iyi bir şey, yav! Yav, bir de güzel bacakları var."

"Nasıl yani, Doktor!"

"Hayır. Şaka yapmıyorum, Vincent. Onunla evlenmelisin. Onunla bir kez dama oynamıştım. Damaya çıkan taşlarını ne yaptı biliyor musun?"

"Ne yaptı?"

"Onları almayayım diye hepsini en arka sırada tuttu. Onları kullanmayı hiç istemiyordu. Yav, ne kadar iyi bir kız, Vincent! Golfta onun malzemeciliğini yaptığım zamanı hatırlıyorsun değil mi? Ne yaptığını biliyor musun?"

"Benim çivilerimi kullanıyor. Kendi çivilerini kullanmıyor."

"Beşinci deliği biliyor musun? Greenden^[9] hemen önce büyük ağacın olduğu yer hani? Topunu o yaşlı ağacın üstünden aşirtmamı söyledi. Kendisi hiç aşirtamıyormuş. Yav, işte tam evlenilecek kız, Vincent. Böylesini elinden kaçırmak istemezsin."

"Kaçırmayacağım." Sanki yaşı benimkinin iki katı olan bir adamla konuşuyordum.

"Hikâyelerinin seni bitirmesine izin verirsen kaçıracaksın. Onlara bu kadar kafanı takma. Her şey iyi olacak. Her şey müthiş olacak."

Araba yolculuğumuza devam ettik, ben çok mutluydum. "Vincent."

"Ne?"

"Phoebe'yi koydukları beşiğin içine baktığında sevgiden deli olmuyor musun? Hatta sanki sen oymuşsun gibi hissetmiyor musun?"

"Evet," dedim, kulağım ondaydı ve ne söylediğini anlıyordum. "Evet."

"Holden için de deli oluyor musun?"

"Tabii ki. Kıyak eleman."

"Bu kadar ketum olma," dedi Kenneth.

"Peki."

"Birini seviyorsan, onu ne kadar sevdiğini herkese söyle," dedi Kenneth.

"Tamam."

"Daha hızlı sür Vincent," dedi. "Bas şuna."

"Arabaya olabildiğince yükledim, hızımız neredeyse yetmiş beşi buldu."

"İşte böyle!" dedi Kenneth.

Birkaç dakika sonra Lassiter'ın yerindeydik. Hareketli bir saat değildi ve park alanında yalnızca bir araba vardı, sedan bir De Soto; ulaşılmaz ve havalı görünüyordu ama bir eziciliği yoktu, çünkü kendimizi muhteşem hissediyorduk. Dışarıda, panoyla çevrilmiş verandaya oturduk. Verandanın diğer ucunda şişman, kel, sarı polo tişörtlü bir adam oturmuş mavi istiridye yiyordu. Önünde tuzluğa dayalı bir gazete vardı. Çok yalnız ve dışarıda, park alanında kavrulmakta olan havalı, boş, büyük sedanın tastamam sahibi gibi görünüyordu.

Ben sandalyemi arkaya doğru kaykılıp sinek vızıltılı koridordan Lassiter'ı görmeye çalışırken, şişman adam konuştu.

"Hey Kırmızı, ner'den buldun o kırmızı saçı?"

Kenneth adama bakmak için döndü ve şöyle dedi:

"Yolda adamın biri verdi.."

Adam gülmekten katılacaktı. Bir armut kadar keldi. "Yolda adamın biri verdi, ha?" dedi. "Sence bana da bir yardımı dokunur mu?"

"Tabii," dedi Kenneth. "Yalnız ona bir mavi kart vermen gerekiyor. Geçen yılını. Bu yılını kabul etmiyor."

Adam bu sefer gerçekten katıldı. "Mavi kart vermem lâzım,ha?" diye sordu sarsılarak.

"Evet. Geçen yılını." dedi Kenneth.

Adam gazetesine dönerken sarsılması sürüyordu; daha sonra da sık sık bizim masaya baktı, sanki bir sandalye çekmiş de bizimle oturuyormuş gibi.

Tam kalkmaya hazırlanırken, Lassiter barın köşesini döndü ve oturduğumu gördü. Kalın kaşlarını selam verircesine kaldırdı ve bize doğru yöneldi. Yaman herifti. Onun, geç bir vakitte, boş bir çeyreklik bira şişesini bara vurup kırdıktan sonra, şişenin boynundan tutup, gecenin karanlık ve tuzlu havasına dalarak park alanındaki arabalardan pahalı radyatör kapaklarını çaldığından yalnızca şüphe ettiği bir adamı aramaya çıktığını görmüştüm. Şimdi, daha koridorda ilerlerken hiç bekletmeden sordu: "Şu akıllı, kızıl saçlı kardeşin de seninle mi?" Verandaya çıkmadan Kenneth'in nerede olduğunu göremezdi. Başımı olumlu anlamda salladım.

"Evet!" dedi Kenneth'e, "Nasıl gidiyor ufaklık? Seni bu yaz buralarda pek görmedim."

"Geçen hafta buradaydım. Sizin nasıl gidiyor Bay Lassiter? Son zamanlarda kimseyi hırpaladınız mı?"

Lassiter ağzı açık kıkırdadı. "Ne istersin ufaklık? Steamer mı? Bol tereyağı soslu?" Olumlu anlamdaki belirgin baş işaretini alınca mutfağa yöneldi, ama durup sordu:

"Kardeşiniz nerede? Ufak, çatlak olan?"

"Holden," diye adını söyledim. "Bir yaz kampında. Kendini idare etmeyi öğreniyor."

"Öyle mi?" dedi Lassiter, ilgiyle.

"O çatlak değil," dedi Kenneth Lassiter'a.

"Çatlak değil mi?" dedi Lassiter. "Çatlak değilse ne peki?"

Kenneth ayağa kalktı. Yüzü neredeyse saçının rengini almıştı. "Basıp buradan gidelim," dedi Kenneth. "Hadi."

"Aman, bir dakika ufaklık," dedi Lassiter çabucak. "Bak, sadece şaka yapıyorum. Çatlak değil. Öyle demek istemedim. Sadece biraz yaramaz. Otur oturduğun yerde. Ben onun çatlak olduğunu söylemedim. Otur oturduğun yerde. Dur sana güzel bir steamer getireyim."

Yumrukları sıkılı halde Kenneth bana baktı, ama ben herhangi bir işaret vermedim, kararı ona bıraktım. Yerine oturdu. "Yaşınızın adamı olun" dedi Lassiter'a. "Tanrım! İnsanlara isim takmayın."

"Kırmızıyla uğraşma Lassiter!" diye seslendi şişman adam masasından. Lassiter onu hiç umursamadı -öyle de yamandı.

"Sana mis gibi bir steamer getirdim ufaklık!" dedi Kenneth'a.

"Elbette Bay Lassiter."

Lassiter koridora çıkan tek basamaklık merdivende basbayağı tökezledi.

Ayrılırken Lassiter'a steamer'ların müthiş olduğunu söyledim, ama o, Kenneth sırtına hafifçe vurana kadar kuşkuyla baktı.

Tekrar arabaya bindik ve Kenneth yan bölmenin kapağını açıp bir ayağını rahatça boşluğa yerleştirdi. Arabayı beş mil daha, Reechman Point'e sürdüm çünkü ikimizin de oraya gitmek istediğini hissettim.

Oraya vardığımızda arabayı eski yere park ettim; arabadan çıkıp büyük adımlarla taştan taşa atlayarak aşağıya, Holden'in kendince bir nedenle Bilge Adam Kayası dediği taşta vardık. Okyanustan bir taş atımı mesafede büyük ve yassı bir şeydi. Önden Kenneth gitti ... kollarını bir ip cambazı gibi açıp dengesini sağlıyordu. Benim bacaklarım daha uzundu, o yüzden bir kayadan diğerine tek elim cebimde geçebiliyordum. Bir de, ondan birkaç yıl daha deneyimliydim.

İkimiz de Bilge Adam Kayası'na oturduk. Okyanus sakindi ve rengi iyiydi, ama hoşuma gitmeyen bir yanı vardı. Aşağı yukarı okyanusta hoşuma gitmeyen bir şey olduğunu fark ettiğim sırada güneş bir bulutun arkasına girdi. Kenneth bana bir şey söyledi.

"Ne?" diye sordum.

"Sana söylemeyi unuttum. Bugün Holden'dan bir mektup aldım. Sana okuyacağım." Şortunun arka cebinden bir zarf çıkardı. Okyanusu izleyerek dinledim. "En üstteki şeyi bir dinle. Başlığı," dedi Kenneth ve mektubu okumaya başladı, mektup şöyleydi.

Hımbıllar için Goodrest Kampı

Cuma

Sevgili Kenneth,

Burası iğrenç. Hiç bu kadar çok hergeleyibir arada görmemiştim. Deriden bişeyler^[10] yapmamız ve doğa yürüyüşlerine çıkmamız gerekiyor. Kırmızılarla beyazlar arasında bir yarışma başlattılar. Ben güya beyaz takımdayım. Dandik bir beyaz olmak istemiyorum. Yakında eve geldiğimde seninle ve Vincent'la birlikte eğlenceli zaman geçireceğim ve seninle deniz tarağı yiyeceğiz. Burada yumurtayı sürekli cıvık yiyorlar ve içtiğin sütü bile buzdolabına koymuyorlar.

Yemek salonunda herkes bir şarkı söylemek zorunda. Bay Grover denen adam kendinin on numara şarkıcı olduğunu düşünüyor ve dün gece beni de kendisine eşlik ettirmeye çalıştı. Aslında yapardım ama onu sevmiyorum. Sürekli insanın yüzüne gülüyor ama ne zaman eline bir fırsat geçse kötülük yapıyor. Annemin verdiği 18 dolarım var ve muhtemelen yakında eve döneceğim, eğer şu adam söylediği gibi kasabaya gidecek olursa belki bir trene binip cumartesi ya da pazar günü gelirim. Yemek salonunda Bay Grover'la şarkı söylemediğim için bana dışlama cezası verdiler. Bu hergelelerin hiçbiri benimle konuşamıyor. İçlerinden biri Tenesee'li çok iyi bir delikanlı, yaklaşık Vincent'ın yaşında. Vincent nasıl. Ona özlediğimi söyle. Ona korintlileri^[11] okuyup okumadığını sor. Korintliler incilde geçiyor ve çok iyi ve sevimli ve Web tailer bana birazını okudu. Burada yüzmek çok iğrenç çünkü hiç dalga yok, küçük dalgalar bile. Hiç dalga olmayınca ne anlamı var, yüzerken hiç korkmayıp suda tepe taklak olmadıkça. Sadece yanında bir eşle iskeleye kadar yüzüyorsun. Benim eşim Charles Masters. Hergelenin teki, yemek salonunda da sürekli şarkı söylüyor.

Beyaz takımda, takımın kaptanı. O ve Bay Grover şimdiye dek gördüğüm en büyük 2 hergele, bir de Bayan Grover. Kadın sanki annenmiş gibi davranmaya çalışıyor ve sürekli gülümsüyor ama o da Bay Grover gibi kötü biri. Geceleri ekmek kutusunu kilitliyorlar ki kimse sandviç yapamasın, Jim'i işten çıkardılar ve burada her şey için 5 ya da 10 sent vermen gerekiyor ve Robby wilcokun ailesi ona hiç para vermedi. Yakında evde olurum, muhtemelen pazar günü. Seni çok özleyorum Kenneth, Vincent ve Phoebe'yi de. Phoebe'nin sağı ne renk oldu. İddiaya girerim muhtemelen kırmızıdır.

Kardeşin Holden Caulfield

Kenneth mektupla zarfı geri arka cebine koydu. Pürüzsüz, kırmızımsı bir çakıl alıp evire çevire baktı, taşın simetrisinin bozuk olmamasını umar gibi bir hali vardı; sonra, sanki bana değil de çakıla söylermiş gibi: "Uzlaşmayı bilmiyor," dedi. Acı acı bana baktı. "Daha ufak bir çocuk ve uzlaşmayı bilmiyor. Bay Grover'ı sevmiyorsa yemek salonunda da şarkı söyleyemez, şarkı söyleyince herkesin yakasından düşeceğini bilse bile. Ne olacak bu hali Vincent?"

"Herhalde uzlaşmayı öğrenmesi gerekecek," dedim ama söylediğime inanmıyordum ve Kenneth de bunu biliyordu.

Kenneth pürüzsüz çakıl taşını şortunun saat cebine koydu ve ağzı aralık, okyanusa

baktı.

"Biliyor musun?" dedi. "Ölecek falan olsaydım ne yapardım biliyor musun?"

Benim bir şey söylememi beklemedi.

"Gitmek bilmezdim," dedi. "Bir süre buralarda takılırdım."

Yüzünde muzaffer bir ifade vardı -Kenneth tarzı bir muzafferlik; kimseyi yendiğini ya da alt ettiğini imâ etmeden. Okyanus artık iyice korkunçtu. Bowling toplarıyla doluydu. Kenneth Bilge Adam Kayası'ndan kalktı; bir şeye çok sevinmiş görünüyordu. Ayağa kalkış biçiminden yüzme havasında olduğunu anlamıştım. O kadar bowling topunun arasında yüzmeye gitmesini istemiyordum.

Ayakkabılarını ve çoraplarını ayağından çekip çıkardı. "Gel, hadi gidelim" dedi.

"Şortla mı girmek istiyorsun?" diye sordum. "Dönüşte üşüyeceksin. Güneş battı."

"Arabada koltuğun altında bir tane daha var. Gel. Hadi gidelim."

"Yediğin deniz tarakları yüzünden kramp girecek."

"Sadece üç tane yedim."

"Hayır, dur-" Onu durdurmaya kalkıştım. Gömleğini çıkarıyordu ve beni duymadı.

"Ne?" dedi kafası açığa çıkınca.

"Yok bir şey. Uzun kalma."

"Sen gelmiyor musun?"

"Hayır. başlığım yok." Bunun çok komik olduğunu düşündü ve bana bir tane çaktı.

"Hadi ama Vincent, gel."

"Sen git. Bugün okyanusa dayanamıyorum. Bowling toplarıyla dolu."

Beni duymadı. Düz kumsalda denize doğru koştu. Onu yakalamak, geri taşıyıp arabayla hızla uzaklaşmak istedim.

Suyla oynaması bittiğinde kendiliğinden, benim bir şey söylemem kalmadan çıktı. Suyun bilek derinliğinde olduğu çamurlu yere ulaşıp orayı geçti, hattâ aceleyle kumsalın kuru olduğu, belirsiz ayak izlerinin olduğu bölümünü de geçti, yalnız kafası önündeydi. Tam kumsalın yumuşak kesimine ulaşmıştı ki, okyanus ona son bowling topunu fırlattı. Bütün gücümle bağırdım ve deli gibi oraya koşmaya başladım. Onu, daha bakmadan kucağıma aldım, sarsak adımlarla taşıyarak arabaya koştum. Onu koltuğa yerleştirdim ve aşağı yukarı ilk milde arabayı dikkatli kullandım; ondan sonra yüklenebildiğim kadar yüklenmişim.

Holden'in verandada oturduğunu gördüm; o daha beni falan görmemişti. Sandalyenin yanında bir bavul vardı beni görene kadar burnunu karıştırıyordu. Görünce Kenneth'in adını haykırdı.

"Mary'ye doktoru aramasını söyle," dedim nefes nefese. "Numara telefonun yanındaki şeyde. Kırmızı kalemle yazılı."

Holden tekrar Kenneth'in ismini haykırdı. İğrenç elini uzatıp Kenneth'ın burnundaki kumu neredeyse vurarak silkeledi.

"Acele et, Holden, lanet olsun!" deyip kucağımda Kenneth'le onu geride bıraktım. Holden'ın bütün evi aceleyle geçip mutfağa Mary'yi bulmaya gittiğini hissettim.

Birkaç dakika sonra, daha doktor gelmeden, annem ve babam arabayla evle cadde arasındaki yola girdi. Oyunun genç başrol oyuncusu Gweer de onlarla birlikteydi. Kenneth'in odasının penceresinde anneme işaret ettim; küçük bir kız gibi eve koştu. Odada onunla bir dakika konuştum; sonra merdivenlerde babamı geçip aşağı indim.

Daha sonra, doktor, annem ve babam yukarıda Kenneth'in odasındayken Holden'la ben verandada bekledik. Şu delikanlı Gweer de her nedense bizimle bekledi. Sonunda bana sessizce "Sanırım gitsem iyi olacak," dedi.

"Pekâlâ," dedim belli belirsiz. Etrafta aktörlerin olmasını istemiyordum.

"Yapabileceğim bir şey varsa-"

"Evine git, tamam mı delikanlı?" dedi Holden.

Gweer ona kederle gülümsedi ve gitmeye koyuldu. Çıkışını pek beğenmemiş gibi görünüyordu. Hizmetçi Mary'yle yaptığı kısa konuşmadan sonra meraklanmıştı da. "Ne oldu -kalp mi? O daha bir çocuk, öyle değil mi?"

"Evet."

"Evine git. Tamam mı?"

Sonradan gülesim geldi. Holden'a okyanusun bowling toplarıyla dolu olduğunu söyledim, ufak budala da başını sallayarak "Evet, Vincent" dedi, sanki neden bahsettiğimi biliyormuş gibi.

O gece sekizi on dakika geçe öldü.

Belki bunları yazıya dökmek onun artık bizi bırakıp gitmesini sağlar. Holden'la İtalya'ya gitti, benimle Fransa'ya, Belçika'ya, Lüksemburg'a ve Almanya'nın bir bölümüne geldi. Dayanamıyorum. Artık gitmeyi bilmeli.

Dipnotlar

[1] **paund:** 0.453592 kilograma karşılık gelen bir ağırlık ölçüsü -çev.

[2] **kış kuralları (ing. winter rules):** golfte, kışın sertleşen saha koşullarına (yağmur, çamur, vb.) uygun olarak kuralların oynamayı kolaylaştıracak şekilde esnetilmesine verilen ad.

[3] **yard:** 0.9144 metreye karşılık gelen bir uzaklık ölçüsü -çev.

[4] **birinci kaleci:** Beyzbol sahasındaki dört kaleden birincisinde duran oyuncu -çev.

[5] **Fort Dix:** New Jersey yakınlarında bir askeri üs. İkinci Dünya Savaşı sonrasında terhis üssü olarak kullanılmıştır -çev.

[6] Şiir alıntısının çevirisi Yusuf Eradam tarafından yapılmıştır. Browning, bu dizelerin geçtiği "Prospice" başlıklı şiiri eşinin ölümünden kısa süre sonra yazmıştır. Şiirde, vuslatın tek yolunun ölüm olduğu düşüncesi ağır basar -çev.

[7] **strikeout:** Beyzbolda atıcının yaptığı atışlar sonucu 3 iska ile vurucunun devre dışı kalmasıdır -çev.

[8] **steamer:** köpürtülmüş sıcak süte aromalı şurup katılarak yapılan ve çocuklara kahve yerine verilen bir içecek -çev.

[9] **green:** Golfte, içinde topun gireceği bir deliğin bulunduğu özel çimle kaplı adacıklara verilen isim -çev.

[10] Mektup, özgün metinde yazım ve ifade yanlışlarıyla doludur. Çeviride de bu durum yansıtılmaya çalışılmıştır -çev.

[11] **korintliler:** Yeni Ahit'te yer alan, Aziz Paul'ün Korintli hıristiyanlara yazdığı iki mektup -çev.

Doğum Günü Çocuğu

Bayan Collins onun odasından çıkıyordu; elinde kullanılmış öğle yemeği tabakları olduğu halde arkasından kanatlı kapıyı kapatmakta zorlanıyordu. Ethel'e Bayan Collins sanki hep onun odasından çıkıyormuş gibi geldi.

"Bugün nasıl?" diye hastanedeymiş gibi fısıldadı Ethel.

"Oh, Bayan Nicolson!" diye sanki yirmi yıl önce öldüğu sanılan bir akrabayı selamlıyormuş gibi yüksek sesle selam verdi. "Oh, çok daha iyi." Hep çok daha iyiydi. Bayan Collins damarlı, becerikli eliyle en büyük tabağın kapağını kaldırdı. "Öğle yemeğini yeni yedi, pizolmasını ve patateslerini yedi ama havuçlara dokunmadı." Hep bir şeylere dokunmuyordu.

"Bir dakikalığına girebilir miyim?" diye sordu Ethel. "Yani uyumuyor değil mi?"

"Uyumak mı?" dedi Bayan Collins, "O mu?"

Ethel ayak uçlarında odaya girdi. Ray'in yatağı, onu oturur vaziyete getirmek için yükseltilmişti. Ray oturuyordu. Açık kahverengi saçları düzgünce taranmıştı, anne eli değmiş gibi; puantiyeli sabahlığının yakaları da neredeyse hiç sakalı olmayan boğazına doğru çekilmişti.

Ethel'e baktı, yüzündeki boş ifade değişmedi. Sanki orada öylece oturmak onun işiymiş gibi.

"Ethel geldi. Merhaba tatlım." Bir yandan da kanatlı iç kapıyı kapatıyordu. "Uyumak nedir bilmeyen tatlım." Ona doğru yürüdü, eğildi ve ağzına ıslak bir meydan öpücüğu^[1] kondurdu; 50'lerde bunun gibi bir jeste karşılık dükkândaki Bay Pierce bir apartman dairesi verirdi. "Doğum günün kutlu olsun, canım. Mutlu, mutlu, mutlu, mutlu yıllar."

"Teşekkürler. Hey. Karnıma bastırıyorsun."

Yatağının sağındaki dik sandalyeye oturdu ve elini kendi elinin içine aldı.

"Doğum günü çocuğum benim."

"Hı."

"Neden havuçlarını yemedin? Bana söyler misin lütfen?"

"Bana gelmeden biri çiğnemişti."

Ethel kıkırdadı, ki bunu çok iyi yapardı.

"Belki Bayan Collins yapmıştır. İnsanların havuçlarını yiyip duran birine benziyor. Yirmi ikinci yaş gününü kutlayan doğum günü çocuklarının havuçlarını."

Ray homurdandı.

"Tatlım, yemeğini yemelisin," dedi Ethel.

Elini onun elinin içinden çekip solundaki pencereden dışarı baktı. Binanın diğer yanı görünüyordu.

"Bana bak," diye buyruk verdi Ethel.

"Of, tanrı aşkına."

"Hayır Ray. Bana bak."

Ray, aniden ona doğru döndü, ağzında yapay bir gülümseme vardı. Ethel kıkırdadı. Sonra Ray gözlerini uyşukça yatağının ayak ucuna odakladı.

"Bayan Collins'in bana 'Bayan Nicolson'^[2] deyişini duymalısın." Her seferinde katılıyorum.

"Ondan nefret ediyorum," diye tekdüze bir tonda bildirdi Ray. "Günahım kadar sevmiyorum."

"Onun da çilleri var. Benim gibi."

Ray bunu düşünüyormuş gibi göründü. Derken elini yataktan aşağı sarkıtıp kadının sol elini sıktı.

"Baban bugün geldi mi?" diye soru Ethel.

"Evet. Beni neşelendirmek için uğradı. Bana bu ay ne kadar para kaybettiğinden bahsetti."

"Sana bir kitap getirdim," dedi Ethel. "Hediyen bu değil, ama. O daha gelmedi. Ama beklersen göreceksin. Harikulade. Keşke benim de bir tane olsaydı."

"Evet. Lütfen bana kol saati vermeyin. Üç tane kol saatim var."

"Kol saati değil. Baban sana ne verdi?"

"Hiçbir şey. Doğum günüm olduğunu bilmiyordu. O kitap ne?"

"Ona söylemedin mi? Sekreterinin bildiğini sanıyordum!"

"Kitap nedir?" dedi Ray.

Ethel kafasını eğip dizindeki kitaba baktı.

"Cennet, Seninim." Phyllis ödünç verdi. Kitaptan hayranlıkla söz etti. Okumamı ister misin?"

"Müstehcen mi?"

"Sormadım," dedi Ethel ve sayfaları çevirip diyalog aradı.

"Müstehcen yerlerinden birini oku."

"Başından başlayacağım."

Ethel yüksek sesle okumaya koyuldu, ki bunu iyi ya da kötü yaptığı söylenemezdi. İlk bölüm şöyle başlıyordu:

Stephen Dwight lekesiz güderi eldivenlerini kullanarak bir taksi çevirdi. "Nereye efendim?" diye sordu kirli taksici. "Kule Sitesi, mümkün olduğunca çabuk," diye otoriter, yankılı sesiyle emretti Stephen Dwight.

"Dinle," diye araya girdi Ray. "Stephen Dwight'la ve eldivenleriyle ne yap biliyor musun?"

Ethel sözde iç çekişle kitabı kapattı. "Bu sabah çatıya çıktın mı?" diye sordu.

"Hayır. Evet."

"Çıktın mı, çıkmadın mı?"

"Evet. Sandalyemi yaşlı bir adamın yanına götürdüler o da başımın etini yedi."

"Nelerden söz etti? Rahatsızlığı neymiş?"

"Bilmiyorum. Safra taşı. Yale'de okuyan, bana benzeyen bir oğlu varmış. Yalnız biraz daha iri yarıymış. Kaç yaşındaymışım, ne işle meşgulmüşüm, bu arada rahatsızlığım neymiş. Aman tanrım."

"Sen ne dedin?" diye sordu Ethel.

"Ne söylediğim neyi değiştirir tanrı aşkına?"

"Kimse seni tanımadı mı? Koca Joe Rotogravüre."[\[3\]](#)

"Hayır. Bana bir sigara ver," dedi Ray.

Ethel çantasındaki deri bir kabın içinden bir sigara çıkardı, rujundan sakınarak yaktı. Kalktı, yatağının kenarına oturdu ve sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Gözleri kapalı iki derin nefes aldı, sonra bir süre sigarayı normal içip pencereden dışarı baktı. En sonunda, yavaşça ona döndü. Ağzın mıymıntı görünüşü değişmemişti, ama gözlere bir sıcaklık gelmişti.

"Kalk şu yataktan Collins."

"Olmaz."

"Ya kalk ya da içine gir."

"Olmaz."

"Gel bir dakika."

"Hayır. Biri içeri girebilir Ray."

"Kimse girmeyecek."

"Girecek. Bırak beni."

Uzun bir öpücüktü ve tutkunun çok uzağından geçiyordu. Sonra Ethel kurtulup dik sandalyeye geri döndü. Ray öpüşme sırasında ağlamaya başlamıştı. Dudaklarının titreyişinden anlamıştı.

"Ray," dedi Ethel sandalyeden kalkmadan. "Ray, bugün kimi görmüş olabilirim?"

Ray'in vermeye çalıştığı cevap "... çok umurumdaydı kimi gördüğün," gibi bir şeydi.

"Helen Masterson." Ethel çok öne eğilmişti. "Bir elbiseye bakmaya geldi. Vizon kaplama. O geldiğinde Phyllis kapıdaydı. Dedi ki Masterson doğruca Pierce'a gidip beni sormuş ve Vogue'daki mavi parçayı görmek istediğini söylemiş -hani sana gösterdiğim. Hatırlıyor musun?"

Ray ellerini saçlarını arasında gezdiriyordu, sanki parmaklarının basıncı bütün sorunları çözecekmiş gibi.

"Dolayısıyla ona göstermek zorunda kaldım. Bana ilk söylediği neydi biliyor musun? Anında. 'Ray nasıl?' Senin iyi olduğunu söyledim. Sonra bana ne zaman evleneceğimizi sordu. Sen Chicago'dan döner dönmez evleneceğimizi söyledim."

Her nefes aldığı anda, alt dudağı içeri çekilip thhhttt diye ses çıkarıyordu.

"Neden Chicago dedim bilmiyorum, aklıma gelen en uzak yerdi, Kaliforniya dışında, ki orası da çok uzak.

Ray ıslak yüzünü yastığın köşesiyle siliyordu.

"Mavi parçayı ve iki başka elbiseyi aldı. Bir tanesi harikulade." Ethel kalktı, pencereye yürüdü ve arkası ona dönük durdu. Arkadan thhhttt sesi geliyordu. En sonunda ses yatıştı, sanki artık dudağını denetleyebiliyordu da yalnızca boğazın hırıltısı duyuluyordu.

"Ethel-"

"Ne var?" dedi dönmeden.

"Bur'ya gel."

"Burada iyiyim."

"Hayır, bur'ya gel."

"Burada iyiyim, tuğlaları sayıyorum."

"Ethel. Dinle. Bir damlacık getir. Başka bir şey istemiyorum. Dandik bir damlacık. Tanrı aşkına."

"Bunu yapmayacağını düşünmüştüm."

"Fakat dinle. Tek istediğim bir damlacık. Sadece kendimi denemek istiyorum. O kadar. Ethel. Adın gibi biliyorsun ki dandik bir damlacığın bana bir zararı olmaz. Ethel. Şu berbat suratını bu yana çevir!"

Döndü. "Yapamam Ray. Nedenini biliyorsun. Neden istiyorsun?"

"Yapabilirsin! Adın gibi biliyorsun ki yapabilirsin. Bana dandik bir damlacık getirebilirsin. Tek istediğim bu. Onurum üstüne yemin ediyorum. Kendimi denememi istemiyor musun? İyileşmemi istemiyor musun? Bana bak!"

"Lütfen. Bir dakikada kendini yerde bulacaksın." Ona doğru yürüdü, Ray onu ön kolundan tuttu.

"Ethel. Aşkım, lütfen. Lanet dandik bir tek damla. Dinle. Bir fikrim var. Dinler misin? Bir kolonya şişesine koyabilirsin. Sonra da lanet olası masanın üstüne bırakırsın. Kimse farkı anlamaz. Kendimi deneyebilirim. Duyuyor musun?"

"Duyuyorum."

"-Peki yapacak mısın? Yapacak mısın? Aşkım?"

"Hayıır! Lütfen." Kolunu hızlıca çekip kurtardı. Elinin kavrama gücü çok zayıftı.

Karmaşık kafasını yeniden yastığa gömdü, öpüşme sırasında titreyen ağzını inceltti, gözlerini kıstı. Nefes alırken zorluk çekiyordu.

"Peki," dedi, nefes nefese. "Seni kaltak."

Ethel yeniden pencerenin önündeydi.

"Bana aşıksın. Oh, bana aşıksın! Bana deliler gibi aşıksın, bana aşıksın. Yalancı. Nasıl da berbat küçük bir yalancısın. Dinle. Yürü git. Kaybol. Defol git buradan. Hadi. Beni duydun. Defol git buradan."

İkisi de kapının hafifçe tıklatıldığını duydu. Dr. Stone küçük ve sağlıklı görünüşüyle içeri girdi.

"Evet!" dedi Dr. Stone. "Nedir? Ziyaretçi mi?" Ethel'e hafifçe gülümsedi.

"Ben gidiyordum," dedi Ethel doktora. Phyllis'in kitabını almak için odayı kat etti, yürürken de eteğini düzeltti.

"Peki bu büyük altın külçesi nasıl bugün?" diye sordu Dr. Stone. "Bugün nasıl hissediyorsun evlat?"

Cevap olarak Ray yan döndü.

"Yarın görüşürüz Ray," dedi Ethel.

Ray'in yüzünün çoğu yastığın içine gömülmüştü. "Geri gelersen sen öldürürüm. Defol."

"Hey!" dedi Dr. Stone. "Hey, sen! Hey, sakın ol Bessie."

Dr. Stone, kanatlı kapıda yardımcı olup, koridorda Ethel'in yanında yürüdü.

"Sanırım bu öğleden sonra böbreklerini yıkayacağız," dedi Dr. Stone.

"Evet," dedi Ethel.

"İnsan beden başka makineler gibidir, anlarsınız ya. Temiz tutulması gerekir."

"Evet," diye yineledi Ethel.

Dr. Stone'un burnu kısa bir horultu çıkararak geniz yollarındaki tıkanıklıktan kurtuldu."

"Bugün onun doğum günü," dedi Ethel.

"Öyle mi?" dedi Dr. Stone. "Bunu bilmiyordum!"

"Yirmi iki yaşına girdi."

Derken asansör orada olduğundan ve içinde beklemekte olan insanlar olduğundan Ethel'in binmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Hoşçakalın," dedi Ethel.

"Güle güle!" dedi Dr. Stone, burnundaki kelebek gözlüğü çıkararak. Asansör, Ethel'in bütün nemli noktalarını üşüterek, bir hava cereyanının içinde alçaldı.

Dipnotlar

[1] Japonya'nın teslim olduğu ve İkinci Dünya Savaşı'nın bittiği 14-15 Ağustos 1945 günü Amerikalı bir denizciyle bir hemşirenin Times Meydanı'nda öpüşmelerini gösteren fotoğraf (Alfred Eisenstaedt) ünlü olmuştu. Salinger bu fotoğrafa gönderme yapıyor olabilir -çev.

[2] Özgün metinde İngilizcede evli kadınlar için kullanılan "Mrs." unvanı kullanılmış. Ethel, Ray'le evlenip onun soyadını (Nicolson) alacak olmaktan duyduğu heyecanı dile getiriyor -çev.

[3] Özellikle 1930'lardan başlayarak gazeteler, yalnızca rotogravür tekniğiyle basılmış altyazılı resimlerin bulunduğu sayfalar hazırlamaya başladılar. Okurların yoğun ilgi gösterdiği bu sayfalar reklam verenlerin, ünlü olmak ya da egosunu tatmin etmek isteyenlerin ilgi odağı oldu. Ethel, Ray'in tanınmamaktan duyduğu rahatsızlığa gönderme yapıyor olmalı -çev.

Paula

Dört mayıs 1941'de Hıncher işten eve 6:30'da döndüğünde eşini yatakta oturmuş kitap okurken buldu. Hıncher şefkatle sordu:

"Ne oldu? İyi değil misin?"

"Pek iyi değilim," dedi Bayan Hıncher, kitabını kenara bırakarak.

"Hmm," dedi Hıncher, "Akşam yemeğine kalkar mısın?"

"Sanmıyorum canım. Senin için çok önemli değilse..."

"Hayır. Hayır. Elbette değil. Ne yapıyorsun? Kitap mı okuyorsun?"

"Hı hı," diye onayladı Bayan Hıncher.

Ertesi akşam aynı saatte Bayan Hıncher yine yataktaydı.

"Dr. Bohler'i çağırayım mı?" diye sordu Bay Hıncher endişeyle.

Bayan Hıncher cana yakın, hoş gülüşüyle: "Gerek yok, canım," dedi. "Yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Nasıl? Ne demek istiyorsun?" Hıncher eşinin yatağının kenarına oturdu.

"Koca serssem!" dedi Bayan Hıncher keyifle. "Hamileyim."

Hıncher'ın suratına önce aptal bir ifade yerleşti ardından da katıksız coşku. Derken hızlıca eğilip eşini önce heyecanla sonra şefkatle öpüp büyük sözler verdi, vaatlerde bulundu. Sonra kendi sözünü keserek:

"Tanrının belası budalanın hata yaptığını biliyordum," diye mutlulukla haykırdı. "Ne söyledi?"

"Kim, canım?"

"Dr. Bohler."

"Dr. Bohler!" dedi Bayan Hıncher küçümseyen ama tatsız da olmayan bir biçimde. "Canım, bir kadın hamile olup olmadığını bilir. En azından bu kadın biliyor."

"Ama düşündüm ki-"

"Canım, Dr. Bohler'e ya da Dr. Falana-Filana gitmem gerekmediğini biliyorum. Biliyorum. Bileceğimi hep biliyordum."

"Ama ben sanmıştım ki-" dedi Hincher. "Sanmıştım ki Dr. Bohler sana çocuk sahibi olamayacağını söylemişti. Yani öyle söylememiş miydi?"

Bayan Hincher görkemli bir şekilde güldü. İki elini uzattı ve kocasının kaygılı yüzünü nazikçe onların arasına aldı.

"Canım, endişelenme," dedi Bayan Hincher, hafifçe gülerek. "Bir bebeğimiz olacak."

Sonunda, akşam yemeği için ellerini yıkamak üzere yatak odasından çıkarken Hincher yeniden seslendi:

"Akşam yemeği için kalkacak mısın hayatım?"

"Hayır canım, istemiyorum."

Haftalar, derken aylar geçti ve Bayan Hincher yatakta kaldı, yalnızca belirli, malum nedenlerle banyoya, şifonyerine, makyaj masasına uzandı -ve bir öğleden sonra Sophie, hizmetçi kız diş hekimine gitmek için yalvarınca, Bayan Hincher, vişne çürüğü şalı ve tüylü terlikleriyle, Saturday Evening Post'un gelip gelmediğini görmek için alt kata inmeyi göze aldı. Bu kısa gezintiler bir yana, günün yaklaşık 23 saati, haftanın 165 saati, ayın 644 saati Bayan Hincher yatak örtüsünün altındaydı. Kahvaltısını yatağında yaptı, öğle ve akşam yemeklerini yatağında yedi. Kitabını yatakta okuyup örgüsünü yatakta ördü; bütün güncel gazete ve dergiler, yün yumakları ve numaralı örgü şişleri elinin altındaydı. Komodininin üstünde gümüş bir el çanı vardı. İki kere sallandığında Sophie, hizmetçi kız, anında ellerini kurulayıp, elektrikli süpürgeyi durdurup ya da sigarasını makasla kırıp kelimenin gerçek anlamıyla koşarak gelirdi. Sophie talimatları Bay Hincher'dan alıyordu, bu arada maaşı da yükselmişti.

"Canım. Bir dakika gelebilir misin?"

Hincher eşinin yatak odasına tekrar girdi.

"Canım, senden tuhaf bir şey isteyeceğim. Muhtemelen benim düpedüz deli olduğumu düşüneceksin."

Hincher gülümsedi. "Nedir küçük kız?"

"Yatakta kalmak istiyorum, tatlım. Yani gebeliğim boyunca yatakta kalmak istiyorum."

"Dokuz ay mı?" dedi Hincher, inanamayarak.

"Hı hı. Öyle istiyorum. Bana kızgın mısın? Kızgınsın. Anlayabiliyorum. Yüzündeki ciddi ifadeyi görüyorum." Bayan Hincher kafasını kaldırıp kocasına gülümsedi, dudaklarını

hafifçe büzdü ve başını onaylarcasına salladı.

"Hayır," diye çabucak inkâr etti kocası. "Elbette kızgın değilim. Ama neden yatakta kalmak istiyorsun? Yani neden yatakta kalmak istiyorsun?"

Bay Hincer bekledi.

"Bana güleceksin," diye sitem etti Bayan Hincer nazikçe.

"Gülmeyeceğim."

"Evet, güleceksin."

"Canım," dedi Hincer yeniden eşinin yatağının kenarına oturarak. "Hiç söylenecek şey mi bu."

Bayan Hincer kocasının elini ellerinin arasında sıktı, sanki söyleyeceği şey onun yakınlığının gücüne ihtiyaç duyuyor gibiydi. Bayan Hincer yavaşça konuştu, sesi sakin ve cesurdu, yine de Hincer hafif, belli belirsiz bir korku kırıntısı sezdi.

"Bebeğimizin sağ salim dünyaya gelmesini deli gibi istiyorum, canım. Düşmekten korkuyorum. Binlerce şeyden korkuyorum." Bayan Hincer duraksadı, aniden kocasının elini sıktı, sanki gözlerinin önüne keskin, korkunç bir görüntü belirmiş gibiydi. Konuşmasını sürdürdü: "Arabalar, kamyonlar falan. Çok korkuyorum. Ve yatakta kalırsam seninle ve bebekle ilgili düşüncelerim bana güven verecek."

"Bebek" kelimesinin belirtisiz olması Bay Hincer'ın kolunu kanadını kırdı. Eşine, giderek boğuklaşan ama hafif buyruk yüklü bir sesle karşılık verdi.

"Yatakta kal. İstedtiğin sürece yatakta kal."

Bayan Hincer'ın cevabı, kısalığına karşın Bay Hincer'ın üstten tavrını imliyordu.

Basit bir "canım," çıktı ağzından.

Bay Hincer eşinin elini okşadı ve yineledi: "İstedtiğin sürece yatakta kal."

Bir anlık derin bir sessizliği paylaşıyor gibiydiler. Bayan Hincer sessizliği bozdu, görünüşte büyük bir isteksizlikle.

"Canım, bir şey daha var. Kimseye söyleme. Yani kimseye benim yatakta olduğumu söyleme. Onlara kız kardeşimle kalmak üzere geri New York'a döndüğümü söyle. Kız kardeşimin hasta olduğunu söyle."

"Ama neden?" diye nazikçe sordu Hincer.

"Gülecekler," dedi Bayan Hincer basitçe. "Herkes gülecek. Biliyorum."

"Hayır, gülmeyecekler," diye dövüşken bir tavırla inkâr etti.

"Gülecekler. Biliyorum gülecekler," dedi eşi düşünceli düşünceli. "Ruth Simpkins

gülecek. Şimdiden bana güldüğünü duyabiliyorum."

"O budala kadın mı?" diye reddetti Hincher.

"Haklısın, canım, ama gülecek. Hepsi gülecek. Biliyorum. Canım, bana, onlara kız kardeşimin yanına New York'a gittiğimi söyleyeceğini söyle. O zaman benim evde olduğumu bilmezler. Beni hafta sonu ziyarete geldiğine inandırabilirsin sen de kendini. Arabayla Cape'e balığa gidebilirsin. Sophie mutfak alışverişini yapabilir. O-"

Bay Hincher birdenbire bir elini kaldırdı, aynı bir trafik polisi gibi. "Bir dakika dur. Sakin ol. Sakin ol Nellie."

Biraz ürkmüştü. Bayan Hincher'ın sakin, sevecen sesi heyecanlanmaya başlamıştı. Tuhaf, yakışık almayan bir durumdu.

Birdenbire Bayan Hincher elini kocasının elinden çekti. Ne sert bir hareketle ne de sakince yapmıştı bunu. Yalnızca çekmişti.

"Sen de bana gülüyorsun," dedi duygusuzca.

Hincher korkmuştu. "Hayır tatlım!" diye yemin etti. "Hayır, gülmüyorum. Söylediğin her şeyi yapacağım, küçük kız."

Sessizce, Hincher eşinin elini yeniden aldı. "Hayır, hayır, hayır, küçük kız," diye yemin etti Bayan Hincher'ın yana dönmüş yüzüne.

Kadın yavaşça ona doğru döndü. Hincher bir bağışlanma bekledi, adetâ çılgınca, bir bakış, bir bağış sözü bekliyordu. Bayan Hincher'ın yüzü ifadesizdi. Kocasına, kocasının da ötesine bakıyordu.

"Tam senin istediğin gibi yapacağız," dedi Hincher. "Tam senin istediğin gibi."

Bayan Hincher'ın gözleri nazikçe odağını buldu.

"Anlayacağını biliyordum," dedi.

Neredeyse her hafta sonu Bay Hincher Cape Cod'a balığa gidiyordu. Genellikle keyifli bir hafta sonu geçirmiş gibi görünüyordu, pazar geceleri geç saatte eşinin yatak odasına uğrayıp ıslak gazetelerin altındaki avını gösterdiğinde Hincher'ın yüzü, Bayan Hincher'ın başucu lambasının elektrikli ışığında mutlu görünüyordu.

Ama bir hafta sonuna ulaşmak için beş iş gününü geride bırakmak gerekiyor.

Hincher çok beceriksiz bir yalancıydı. Neyse ki çok yetenekli olması gerekmiyordu. Otisville'deki hiç kimse Bayan Hincher'ın New York'taki hasta kız kardeşinin yanına gitmediğinden kuşulanmıyordu. Dolayısıyla, Hincher ne zaman baldızının durumundan Daha İyi, Çok İyi Sayılmaz, Henüz Bir Şey Söyleyemiyorlar diye söz etse aldığı karşılık Her Şey Zaman Alır, Paula'ya Sevgilerimizi İlet oluyordu. Deneyim kazandıkça Hincher'ın

yalancılığı gelişti. Zamanla, yalanlarını kıkırdayarak söylediğinde ciddi şekilde söylemesine oranla özgüvenli hissettiğini fark etti.

"Sanırım artık yeni bir eş bulmam gerekiyor," diye doğaçladı bir gün Hincer (kıkırdayarak).

"Neden yeni modeller çıkana kadar beklemiyorsun?" önerisinde bulundu Bud Montrose.

Hincer, Bud Montrose'un nüktesini anında aşırđı. Ondan sonra standart Hincer Kıkırdak Yalan'ı son halin aldı:

"Sanırım artık yeni bir eş bulmam gerekiyor." (Kıkırda.) "Yeni modellerin çıkmasını bekliyorum." (Kıkırda, Kıkırda).

... Ama, küçük, kalabalık bir odada hiçbir dayanağı olmayan ama son derece yüksek sesle yapılmış bir suçlamaya karşı kendini güvende hissedebilecek kadar uzmanca yalan söylemeyi asla öğrenemedi.

Akşamları, Hincer yemek odasında yalnız başına yemeğini yedikten sonra eşine katılıyordu; birlikte birkaç değişik kağıt oyunu oynuyorlardı. Bay Hincer, Bayan Hincer'in yatağının kenarında oturuyordu ve şirin, beyaz bir yatak sehpası nazikçe Bayan Hincer'in bacaklarının üstüne konuyordu. Genellikle saat 9:30 ya da 9:45'e kadar oynuyorlardı, ki o zaman Bayan Hincer çoğunlukla "Biraz kitap okuyalım mı canım?" diyordu.

"Harika," diyordu Hincer çoğunlukla ve oda boyunca yürüyüp Bayan Hincer'in seçtiğı bir kitabı getiriyordu.

David Copperfield hakkında Bayan Hincer Bay Hincer'a şöyle söylemişti:

"Çok seviyorum, hep çok sevdim. Nasıl olur da hiç okumamış olursun, canım?"

"Bilmiyorum," dedi Hincer. "Hiç zaman olmadı."

"Ben çok seviyorum," dedi Bayan Hincer, "Sadece Murdstone'ları sevmiyorum. Murdstone'larla ilgili bütün bölümleri atlıyorum."

"Onlar kim?" diye sordu Bay Hincer.

"Davy'nin üvey babasıyla onun kız kardeşi. Korkunçlar, bekle ve gör. Hayır, Murdstone'ların olduğı bölümleri atlayacağım."

Bayan Hincer hoşça güldü.

Hincer, Bayan Hincer'in yatağının yanına çekilmiş rahat bir sandalyeye oturdu ve Bayan Hincer Murdstone'lu bütün pasajları atlayarak David Copperfield okudu. Muhteşem okuyordu, sesini Dan Peggoty'ninkine benzetmek için aksileştirerek, Steerforth'u akla getirmek için tatlılaştırarak, Uriah Heep için buğulandırıp, Dora için heyecanlandırarak okuyordu. Her rol için biçilmiş kaftandı.

Gece yarısı, genellikle, Bayan Hincer okumayı bırakırdı. Kitabı kapatıp Bay Hincer'a gülümserdi.

"Yoruldu mu?" diye sorardı adam.

"Biraz, canım."

"Sen uyu o zaman. Bu gece bu kadar okuma yeter."

"Hoşuna gitti mi?"

"Müthiş kitap. Yorganın altına gir, şimdi. Üstünü örteceğim."

Hincer bütün bu aylar boyunca misafir odasında yattı."

Ruth ve Carl Perkins, Emily ve Bud Edmundson'un evindeydiler. Başlangıçta, Bud konuşurken, Perkins sürekli elini türlü fındık fıstığın olduğu bir kaseye daldırıp, şam fıstıklarını seçiyordu. Derken aniden Carl Perkins yemeyi hepten bıraktı.

"Geçen cumartesi gecesi buraya geldi.

"Emily ve ben daha sinemadan yeni çıkmıştık. Frank'in arabasını evle cadde arasındaki yolda park halinde gördüm. Arabamı arkasına çektim, gece ışıklarımı yaktım ve neler olduğunu görmek için dışarı çıktım. Frank arabasında oturuyordu.

"'Frank!' dedim. 'Burada ne yapıyorsun?'

"'Seni görmem lazım.'

"'Peki, içeri gel,' dedim.

"İçeri girdik. Paltosunu almama izin vermedi. Benimle yalnız görüşmek istediğini söyledi, dolayısıyla Emily üst kata çıktı. Frank'le ben de oturma odasında oturduk. Hâlâ paltosunu çıkarmıyordu.

"'Salı günü arabayla sizin eve gittim,' dedim. 'Telefonunuz neden çalışmıyor? Hizmetçi kız neden beni içeri almadı? Her neyse, neler oluyor?'

"'Kahretsin. Ben onun ortağım. Bütün hafta işe gelmeyince nerede olduğunu sormaya hakkım var. Anlıyor musun?'

"Frank öylece oturdu, sanki bana bir şey söylemeye gelmemiş gibi. Sanki piyanoya dik dik bakmak için gelmişti. Berbat görünüyordu. Sanırım paltosunu çıkarmamasının nedeni altında ceket olmamasıydı. Zaten kravatı olmadığını fark etmişim.

"'Paula'ya kötü bir şey mi oldu?' dedim. 'Kız kardeşiyle ilgili kötü bir haber falan mı aldın?'

"'Kız kardeşi yok,' dedi Frank.

"O da ne demek?' dedim. 'Onu ziyarete gitmedi mi? Kız kardeşi ölüm döşeğinde, öyle değil mi? Yani bayağı hasta, değil mi?'

"Frank kafasını salladı. 'Hayır,' dedi 'Paula sürekli evde. Evde, yatakta bebek bekliyor. Bebek beklerken ortalıkta dolaşıp bir arabanın altında kalmak istemedi. O da evde, yatakta kaldı.'

"'Ne kadar zamandır yatakta?' diye sordum.

"'Bilmiyorum,' dedi Frank. 'On ay'.

"'Bir yıldan uzun süredir burada değil,' dedim.

"'Sana söylüyorum, hiçbir yere gitmedi,' dedi Frank. 'İki aydır yatakta değil. Odasında. Kapısı da kilitli.'

"'Odası kilitli mi!' dedim. 'Bebek doğdu mu?'

"'Öyle olduğunu söylüyor,' dedi Frank. 'Doğurduğunu söylüyor. Bilmiyorum.'

"'Sesini duymalıydınız. Demem o ki, adamın sesi zor duyuluyordu.

"'O da ne demek?' dedim. 'Bebeği olduğunu söylüyor. Sen bilmiyor musun?'

"'Doğurduğunu söylüyor,' dedi Frank. 'Ama bilmiyorum. Birkaç ay önce bir gece eve geldiğimde kapı kilitliydi. Kapıyı yumruklayarak iyi olup olmadığını sordum. Doğum yapmakta olduğunu söyledi.'

"Frank, Dr. Bohler'i çağırmasını isteyip istemediğini sormuş. Paula istememiş, doktora ihtiyacı yokmuş. Frank acı çekip çekmediğini sormuş. Paula ona kendini fevkalade hissettiğini söylemiş. Ondan yapmasını istediği tek bir şey varmış. Frank ne olduğunu sormuş. Tahmin et ne demiş?

"'Demiş ki 'Bahçeye gidip iki gülü birbirine sürt.' Buna ihtiyacı varmış.

"'Aman tanrım!' dedim Frank'e. 'Yapmadın, değil mi? Dr. Bohler'i çağırmadın mı?'

"'Dr. Bohler'i çağırmamı istemedi,' dedi Frank. 'Ona ihtiyacı olmadığını söyledi.'

"'Düşünebiliyor musunuz?'

"'Pekâlâ,' dedim. 'Bahçeye gidip iki gülü birbirine sürtmedin, öyle değil mi?'

"'Yaptım,' dedi.

"'Ne halt yemeye yaptın?' diye sordum. 'Yapmamı istedi,' dedi Frank.

"Neticede yapmış! Bahçeye çıkmış ve iki gülü birbirine sürtmüş. Sonra üst kata, yatak odasına koşmuş (bu arada kapı hâlâ kilitliymiş) ve Paula ona bebeğin doğduğunu söylemiş. Ama Frank'in içeri girip görmesine izin vermemiş. Bir süre onunla yalnız kalması onun için dahaiyi olacakmış. Frank kız mı erkek mi olduğu sormuş. Paula kız olduğunu

söylemiş. Sarı saçları, mavi gözleri olan güzel bir kız olduğunu söylemiş.

"Frank bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormuş. Paula hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söylemiş. Frank ondan bir zahmet kapıyı açmasını rica etmiş. Ama kadın yapmamış. Frank'e dedim ki, 'Alimallah ben lanet olasıca şeyi kırardım.'

"Frank sadece başını salladı. Bana Paula'yı tanımadığımı söyledi. Çok duyarlıymış, öyle söyledi.

"Böyle iki ay geçmiş ve Paula onun içeriye girip onu ya da bebeği görmesine izin vermemiş. Hizmetçi kızı bile içeri almamış. Yemek zamanları dışında kapıyı açmamış, o zaman da yalnızca hizmetçi kızın yemek tepsisini içeri itmesi için açmış.

"O odada bebekle birlikte durmuş. Frank de işten döndüğünde onunla kapının ardından konuşmuş. Kadın ona bebeğin bütün gün neler yaptığını, nasıl ayağını ağzına soktuğunu falan anlatmış. Frank bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormuş. Bazen bir şeylere ihtiyacı olmuş. Bebeğin bir beşiğe ya da bir biberona ihtiyacı olmuş. Bilirsiniz. Bebeklerin ihtiyacı olan şeyler. Frank bunları arabasında eve getirirmiş ve Paula kapıyı yalnızca onları içeri itebileceği kadar açar bebeği görmesine izin vermezmiş.

"Derken bir gün Paula ona bebeğin bir oyun arkadaşı olması gerektiğini söylemiş. Tam oyun arkadaşı değil de, arada sırada yakınlarında bir çocuk olmalıymış. Çocuğun en biçimlendirici döneminin bebeklik dönemi olduğuna inandığını söylemiş. Frank'e demiş ki: 'İddiaya girerim benim deli olduğumu düşünüyorsun.' Frank ona hayır demiş, ama kendi çocuğunu görmesine izin verilmemesinden bıkip usanmış. Paula gülümseyip ondan bir süre daha sabretmesini istemiş.

"Sonra Frank, hizmetçi kıza yeğenini getirtmiş. Üç yaşlarında küçük bir çocuk. Çocuğun bebeği görmesine izin varmış.

"Çocuk odadan çıktıktan sonra Frank çocuğa 'Bebeği gördün mü?' diyormuş.

"Çocuk da ısrarla 'Evet,' diyormuş.

"Neye benziyor? Küçük bir kız değil mi?' diye soruyormuş Frank.

"Daha küçük bir bebek ve konuşamıyor.'

"Çocuk onun daha küçük bir bebek olduğunu ve konuşamadığını ve bir beşikte uyduğunu söylüyormuş. Çocukların nasıl konuştuğunu bilirsiniz.

"Sonra, birkaç hafta sonra Frank kapıyı kırmış.

"Size diyorum, inanmayacaksınız.

"Paula beşikteymiş. Frank dedi ki bacaklarını yukarı çekmiş, öyle ki, dizleri çenesini sıkıştırıyormuş. Saçlarını çocuk saçı gibi yapmış ve büyük kırmızı bir kurdeleyle bağlamış. O kurdele dışında üzerinde bir parça bile giysi yokmuş. Bir parça bile. Bebek gibi çıplakmış.

"Tahmin edin Frank'e ne demiş?"

"Battaniyeyi üzerine çekip demiş ki 'Bence sen çok kötüsün. Bence sen tanıdığım en kötü adamsın.'

"Kadın onu odadan çıkarmış. Sonra o da bizim eve gelmiş. Bizim evde odada öylece oturuyordu.

"Ona buradan uzaklaşması gerektiğini söyledim. Onun ve Paula'nın uzun bir tatile ihtiyaçları olduğunu söyledim.

"Bugün onlardan bir kart aldım. Emily kartı ne yaptın?"

Hincher'lar Florida'ya gitti. Hincher, Plaza Otel'in lobisinde dehşet verici ölçüde öfkeleni. Müdür yardımcısı ve büyük zenci asansörcü onu zapt etti ve adam Lakewood Bakımevi'ne gönderildi.

Paula, Otisville'e geri döndü ve birkaç ay sonra kütüphaneci olarak çalışmaya kaldığı yerden devam etti. Bugün hâlâ o işi yapıyor ve işinde göz kamaştırıyor.

John Woodman'a Mektup

Sayın Bay Woodman:

Her iki deneme baskısı da ektedir. İyi görünüyorlar. Yeni olanın üstünde bir iki işaretleme yaptım, ama önemli şeyler değil. Çok teşekkürler.

Taslaklardaki ufak karışıklık oldukça komikti. Deliriyorum sandım, ama bu yeni bir şey değil.

Geçtiğimiz haftasonu, bana verdiğiniz iki telefon numarasını da denedim, ama öyle tahmin ediyorum ki ben aradığım sırada siz birinden diğerine gitmek üzere yola çıkmıştınız. Framingham numarasını nazik, küçük bir çocuk açtı, ama sanırım taslakların ikinci kopyası elinde yoktu, ben de bütün işleri menajerime bıraktım.

Umarım sizin için sorun olmaz. Burada telefonum yok.

Saygılar ve teşekkürler.

İçtenlikle,

J.D. Salinger